

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 206/04-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ľudmily Drgoňovej, bytom B., ktorou namietala porušenie jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Mestskej časti Bratislava - Ružinov v spojení s rozsudkami Okresného súdu Bratislava II zo 4. decembra 2002 sp. zn. 7 C 207/98 a Krajského súdu v Bratislave z 1. júla 2003 sp. zn. 7 Co 10/03 a konaniami, ktoré im predchádzali, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľudmily Drgoňovej o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2004 doručená sťažnosť Ľudmily Drgoňovej, bytom B. (ďalej aj „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu

k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva na spravodlivé súdne konanie, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestskej časti Bratislava - Ružinov (ďalej len „mestská časť“) v spojení rozsudkami Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) zo 4. decembra 2002 sp. zn. 7 C 207/98 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 1. júla 2003 sp. zn. 7 Co 10/03 a konaniami, ktoré im predchádzali.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených listín vyplýva, že matka sťažovateľky uzavrela 10. septembra 1997 s mestskou časťou zmluvu o prevode vlastníctva bytu a zriadení záložného práva (ďalej len „zmluva“), ktorej predmetom bol prevod vlastníctva bytu č. 4 v B. V zmluve uvedenú cenu bytu a spoluvlastníckeho podielu k zastavanému pozemku uhradila matka sťažovateľky v deň jej podpisu. Podľa sťažovateľky si mestská časť nespĺnila povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a nepodala návrh na vklad do katastra nehnuteľností v lehote 30 dní, čím došlo k porušeniu povinnosti uloženej mu zákonom. Matka sťažovateľky zomrela 27. októbra 1997. Keďže mestská časť dospela k záveru, že sa matka sťažovateľky nestala vlastníčkou predmetného bytu, ale ku dňu smrti bola len jeho nájomníčkou, došlo k prechodu nájmu bytu na vnučku sťažovateľkinej matky, ktorá mala žiť s nebohrou v deň jej smrti v spoločnej domácnosti. Táto sa stala následne nájomníčkou uvedeného bytu a neskôr ho odkúpila do vlastníctva.

Návrhom podaným okresnému súdu 30. júla 1998 sa sťažovateľka spolu s ďalšími dvoma súrodencami (v konaní pred okresným súdom navrhovateľa v 1. až 3. rade) domáhali, aby okresný súd uložil mestskej časti a hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislave (v konaní pred okresným súdom v procesnom konaní v postavení odporcov) povinnosť podať návrh na vklad vlastníckeho práva k označenému bytu. Po tom, čo okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 207/98 zo 14. decembra 2002 návrh zamietol, podali proti tomuto rozsudku navrhovateľa 27. januára 2003 odvolanie, ktorého dôvody doplnili podaním doručeným okresnému súdu 7. februára 2003. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 10/03 z 1. júla 2003 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľka uvádza, že predmetom jej „sťažnosti je snaha o dosiahnutie spravodlivosti pri spáchaní trestného činu podvodu uskutočneného v spolupráci medzi úradníkmi Miestneho úradu Bratislava - Ružinov a fiktívnou nájomníčkou pre zmocnenie sa bytu v B. na základe nepravdivých prehlásení a falošných svedectiev“.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam sťažovateľka žiada priznanie „spravodlivého zadosťučinenia“, ktorého predmetom „môže byť odškodnenie za:

- byt, alebo hodnota, ktorá bola v roku 2002 vo výške 1, 25 mil. SKK podľa plochy bytu a jeho polohy (informácie realitných kancelárií);
- nedosiahnutie spravodlivosti konaním štátnej správy a súdov;
- odopretie práva na účinný opravný prostriedok na Najvyššom súde Slovenskej republiky;
- neprimeranú dĺžku lehoty konania súdov a dĺžku trvania nečinnosti do času prvého konania súdu, ako aj neprešetrenie informácie o možnom spáchaní trestného činu podvodu“.

Sťažovateľka napokon podrobnejšie vymedzuje, v čom vidí porušenie označených práv garantovaných dodatkovým protokolom a dohovorom.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv postupom mestskej časti v spojení s označenými postupmi a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu. Ústavný súd 28. júna 2004 na okresnom súde zistil, že konanie v právnej veci sťažovateľky a jej súrodencov o uloženie povinnosti podať návrh na vklad vlastníckeho práva bolo právoplatne skončené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 207/98 zo 4. decembra 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 10/03 z 1. júla 2003. Uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 11. septembra 2003.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že posledným rozhodnutím, ktoré bolo sťažovateľkou napadnuté, je rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 Co 10/03 z 1. júla 2003, pričom

právoplatnosť tohto rozhodnutia (11. september 2003) je relevantná pre počítanie lehôt v danom prípade. Predmetná sťažnosť zo 17. júna 2004 bola ústavnému súdu doručená 23. júna 2004, teda viac než osem mesiacov po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2004